

ærede Finantsminister troer, at jeg paa Grund af min Livsstilling havde særlig Leilighed til at lære disse Folk at kjende, saa har han deri taget mærkelig Theil. Min Livsstilling staaer slet ikke i Forbindelse med disse Folk, og jeg har ikke noget som helst andet Kendskab til dem, end at de have henvendt sig til mig og anmodet mig om at indbringe et saadant Lovforslag, ja jeg kan endog sige, at 3 af dem har jeg aldrig seet før. Jeg har saaledes ikke ladet mig forlede af deres Fremstillinger til at indbringe Forslaget, thi jeg har talt med flere andre meget sagkyndige Mænd, ja endogsaa med den høitagtede Marine-minister selv om deres Stilling. Disse Folk have ogsaa tidligere, førend de kom til mig, henvendt sig til Marineministeren om at faae en Understøttelse, og det er først efterat have faaet Afslag derpaa, at de have forsøgt, hvorvidt Rigsdagen maatte finde det rigtigt at tillægge dem en saadan Understøttelse. Det er ganske vist, at det er disse Folk og mig ganske ligegyldigt, under hvilken Form de bedst kunne opnaae at faae Noget; men onfseligt var det, at de, der mene, at der ikke bør gives dem noget under den ene Form, noget bestemtere vilde antyde, under hvilken anden Form man kunde komme til at give dem Noget. Jeg skal tillige oplyse om, hvorledes det hænger sammen med det Mars „Gratiale“, som den ærede Marine-minister talte om, at de Bedkommende have faaet. De astraadte ganske rigtigt af Tjenesten den 1ste April 1852, men der blev dem sagt: „I skulle vedblive endnu i eet Aar at beholde Ederes faste Løn — ikke deres hele tidligere Indtægt — men paa det Vilkaar at I, til hvilken Tid, vi lader Eder kalde, skulle være beredte paa at komme til Arbejdet“. Man vil altsaa see, at man har forhindret disse Folk fra i dette Aar at foretage noget som helst andet, idet de stedse skulle være rede til at komme efter Kaldelse fra Bedkommende. Det kan altsaa ikke kaldes „Gratiale“; thi for at det skulle være „Gratiale“, maatte man have sagt til disse Folk: „Nu fra denne Dag ere I frie for os, men vi udbetale Eder dog denne Sum, for dermed at affærdige os med Eder“; men som sagt, naar man fordrer et heelt Aar igjennem en stedsevarende Tilstedeværelse til

hvilket Øieblik, man vilde kalde paa dem, saa er det noget uegentligt at kalde det „Gratiale“. Dertil kommer, at jeg stadig har staaet i den Formening, at det var mere af Hensyn til selve Forretningernes Gang end det var af Hensyn til disse vedkommende Formænd, at man forholdt sig paa den antydede Maade; thi det stod udtrykkeligt i den private Contract, som var afsluttet med Bedkommende, som skulde udføre Opmuddringen, at han med Opsigelse fra Nytaar kunde fratræde, naar det første Aar var ude, og jeg troer derfor, at Marineministeren har truffet den Foranstaltning for at være sikker paa, at naar en saadan Opsigelse indløb, da at have sine gamle paalidelige Folk paa rede Haand igjen, hvilket ogsaa stemmer med, at man havde gjort det til Pligt for dem at staae til Raadighed, saaledes, at man kunde være vis paa at have dem, naar den Tid skulde indtræde, at man kom til selv at tage fat paa Arbejdet igjen. Jeg kan derfor ikke indrømme, at det er noget Stort, der er givet dem som en Understøttelse eller Affindelse; jeg troer, at det er Forholdene, som have bragt det dertil, og at de ved at være betagne Anvendelsen af deres Tid paa anden Maade i de ommeldte Aar have ydet Equivalent for den faste Gage, der for dette Aar er blevet dem udbetalt. Foraa vidt man vilde kunne have noget Haab om, at de Bedkommende vilde erholde noget af Marineministeriets Understøttelsekasse, saa kunde der vistnok ikke være Noget i veien for at henvise Sagen, og dersom det ærede Thing vil vedtage, at lade Loven gaae til 2den Behandling, da skal jeg søge, forsaavidt der ikke bliver nedsat noget Udvalg, nærmere at forvisse mig om, om man kunde gaae den Vej.

G. Winther: Det forekommer mig, at Ministeriet mangler Berettigelse til at give disse Mænd nogen Pension eller Understøttelse efter den Stilling, hvori de have staaet, og som allerede er oplyst, medmindre Ministeriet faaer en Bemyndigelse dertil fra den lovgivende Magt. En blot Henviisning til Ministeriet troer jeg ikke er tilstrækkelig. Forøvrigt maa jeg sige, at jeg ikke kan samstemme med den ærede Forslagsstiller, naar han har ansat den foreslaaede Understøttelse ligestor for alle disse